

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2019 TAKVİMLERİNİZ
DERGİNİZİN İÇİNDE!

26 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2018/52 No: 591
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL

ISSN 1307-7639

9 771307 761000

UYKUSUZ

Cumhurbaşkanı İstanbul'da art arda yaptığı iki konuşmada hedef gösterdiği Metin Akpınar ve Müjdat Gezen hakkında "iç savaş ve darbe çağrısı" yapıldığı iddiasıyla soruşturma başlatıldı

CUMHUR-
BAŞKANI
KONUŞUYOR
!..

AÇ BAKİYİM!!!

ZEKİ ABİ
KUSURA
BAKMA
BEKLETİCEM
...

Ortam çok hassas

Amerika gidiyo...

Düzenli seks

O ha falan Oldum Bakanı Fehmi Yüğer gelişmeler karşısında tedirgin olduğunu ifade ettiği "Marzipanı biz icat ettik senlikleri" kapsamında gerçekleştirdiği konuşmasında büyükbaş hayvan fiyatlarına da değindi ve "Kimi maymunlar var, kafaları yumruk kadar... Afrikalıya ufak başı anlatamazsın, tıpkı büyükbaş anlatamayacağın gibi... Çonkú misal aslan... Baktığın zaman büyük baş... Ama götür berbere, vursaslarını sıfıra, ufaklık portakal kafa çıkacak ortaya.. Böyle aslanlara, peruklu tilkilere, afrikalılara itimat etmeyin... Yalanlarla, uyan saçlarıyla senelerce bu memleketi yok küçük baştı yok büyük baştı diye oyaladılar.. Koyun, keçi, toynaklı köpek, patılsı vasak gibi sayısız tür, bu yalanlar eşliğinde ya yok oldu ya da hala devam ediyordu... Keçi Koyun meselesi... Seneler değişti geçti, hayvan sakalını bir kere kesmedi... Keçi'yi diyorum... Ama koyun her sabah traş olduğundan onu sakallı görmek çabımsınız yok... Disiplinli bir hayvan... Ve sütü güzel... İneginde sütü güzel ama konumuz değil...'' diyen bakan daha sonra mikrofonu meşhur şarkıcılara bıraktı ve senlik türküler eşliğinde zirveye ulaştı... Kalabalık gecenin sonunda evlerine çok mutlu bir şekilde gitti...

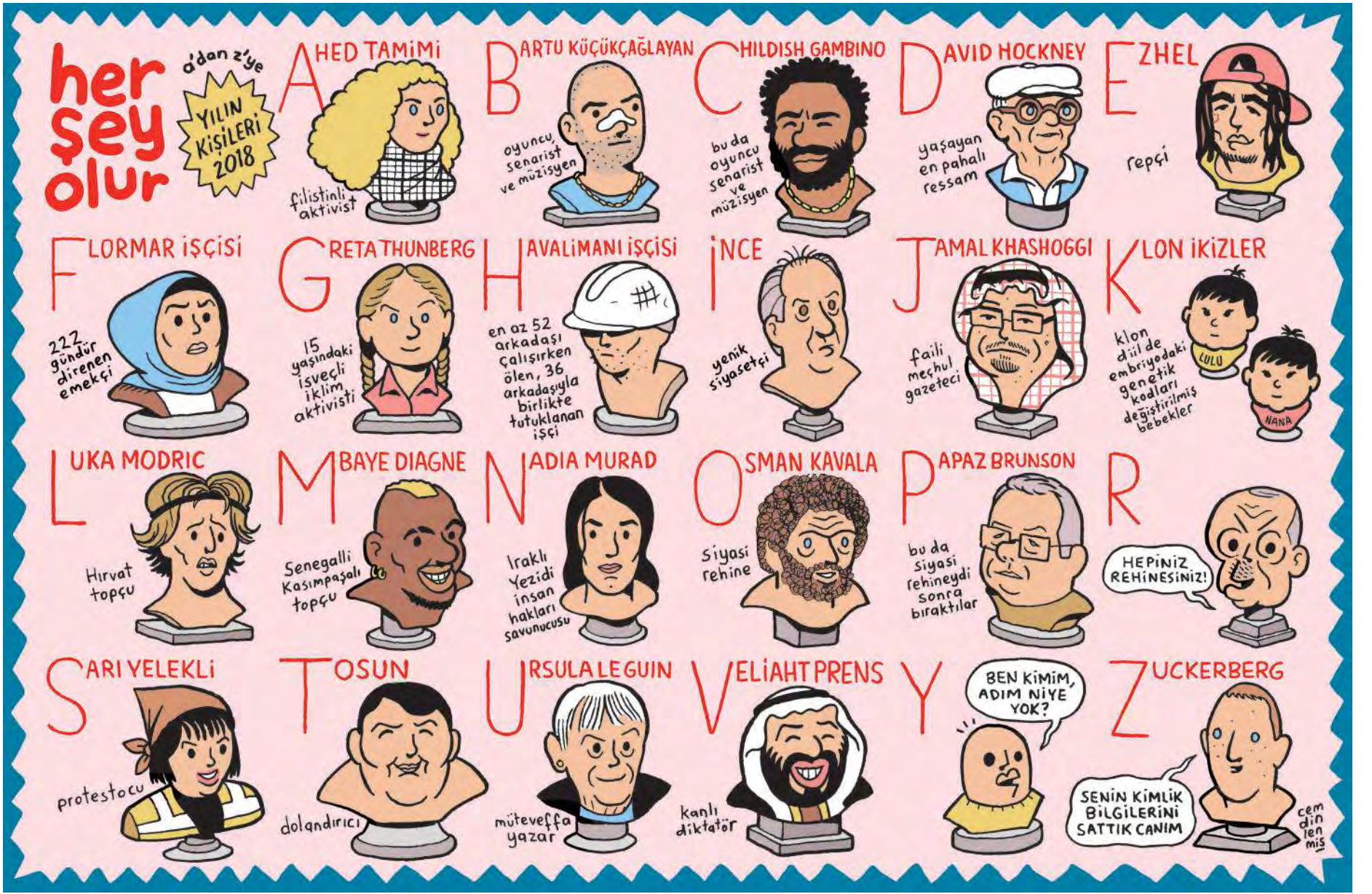
A merikan askeri ülkesine geri dönüyor. Tezkerelelerini alan amerikan askerlerine üç günlük yol izni verildiği için tezkerelelerini üç gün önce aldılar... 15 aylık vatan görevlerini yerine getiren amerikan marınler "Hip Hip HORREY, Hip Hip HORREY" diye milli marşlarını söyleyecek yurtlarına dönerken mikrofonlarına gelen 4. hava indirme çavuşu Jortin Yulbraynır "İts verit hayninvoyningfabon gibi şeyler söyledi... İngilizcemiz olmadığı için anlayamadığımız çavuş Jortin otomatik piyade tüfeğiyle üzerimize ateş açınca röportaj yapmadığını anladık ipnenin... Ve kaçtık... Kameraman arkadaşım vuruldu düştü, ben kasmaya devam ettim... Sonra ben de vuruldum ve düştüm... Yerde ne kadar yattım hatırlamıyorum, biri dürttü... Bıktım kameramanım sürünerek gelmiş... "Niye bıraktın beni gıt... Seni de tanımış olduk", dedi... "Abi ben seni öldü zannettim", dedim... "Mermiyi yeyince ATHTK! diye bağardın ya, aa dedim keşin öldü dedim, o yüzden koştum... Yoksa başka bir köfü niyetim yoktu", dedim ve öldüm... Ben ölünce kameramanım biraz daha sürünmeye devam etti ve yavaş yavaş o da ölünce güneş battı, bütün ruhlar cennetlerine gitti ve deri'nin bir uyku sektiler... Hayat böyle birşey işte... Her zaman nefes gerekmez...

O ncelikle, düzenli seks işin, bir düzen olması lazım, hahahahaha...'' diyen Rönomegan ve Albiya bakanı kendin Tarakulak, sözlerine "Hahahaha" diye devam etti... "Bu adam niye güliyo la?" diye yaklaşan meraklı kalabalık, orada yakında çalışan bir şantiye makinası görünce ona döndü... Bir süre makinayı izleyen kalabalık, makina operatörünün yavaş hareketlerinden sıkılıp yuhalayınca ortalık karıştı... Kepçeyle öfkeli kalabalığa saldıran operatör, çok sayıda insanı öldürmeyi başardı ve aynı kepekle olay yerinden saatte 30 km hızla kaçtı... Hala kaçıyo ama anca pendik, gebze filan, oralara kadar gitmiştir... İzmitte yakalarız onu... Napalım? Çay?...'' diyen emniyet ve güçleri bakanı, çayını içmeden uyuya kaldı... Rüyasında kelebek gören bakan, rüyası boyunca keleşği kovaladı ama o yakalayamadan keleşğin eceli geldi öldü... Bakan uyandı... Üzgündü... "operatörü yakala" dediler, umursamadı... Sanki dünyaya küsmüş gibiydi... Onun bu hali insanlara maykıl ceksinin son günlerini hatırlattı... Rahmetli aramızdan sanki moonwalking yaparak ayrıldığı o melun gün, bütün hayranları smoot kriminildaki gibi öne bükülerek selam durdular... Yazık oldu maykıla... Zenci adamdı...

OYNATMA HIZI 1.5 X...

Yüğer Gülsöy

Hoş gittin eski yıl

Yeni yıl geliyor, sanki bok varmış gibi.

Bi şey olacağı da yok. Şu saate kadar bi şey yapmadıysanız zaten şu saatten sonra da sizden bi şey olacağı yok. Bir umuttur yaşatan insanı ama yaşamazsanız mı acaba? Yani umutlarınız umut mu, istedikleriniz oluyor mu?

Olanlar yaşıyor mu? Yaşayanlar devam ediyor mu? Sizden bi skim

@kaansezyum olmaz mı? Yoksa mega başarılı mısınız?

Bence değilsiniz, olsanız böyle bir yazıyı okuyor olmazdınız. Ya da kibar bir insansınız, maksat tadınız kaçmasın...

Yeni yılda yeni hiçbir şey olmayacağı gibi, şu güne kadar olan şeyler de kötüye gidecek. Kötü dediğim ise güzelliğin, makullüğün paslanması gibi bir şey. Her duygu paslanıyor, her duygu korozyona uğruyor. Her iş olmayacağına varıyor. Sadece düzenli çalışanlar ve bıkmadan, yılmadan aynı şeyi aptallar gibi defalarca tekrar edenler kazanıyor. Herhangi bir yaratıcılığa hiçbir yerde ihtiyaç yok. Kimseyi düşünmeniz de gerekmiyor. Kendinize iyi baksanız yeter. Her şey ölüyor, herkes ölecek, her duygu bozulacak, her şey kokacak... Belki de kokmayacak. Her gününüze çiçek gibi bakarsanız, her anınıza güzel baksanız beeeeeeeellki biraz değişir. Belki de değişmez. Belki de siz değişmeyeceksiniz, belki hiçbir şeyiniz değişmeyecek. Öyle yatacaksınız, biraz daha uyuyacak, biraz daha uyanacaksınız.

Yeni bir şeye başlamak ya da eski şeyleri bırakmak için yeni yıldan bir şey beklemeyin, diyeceğim o. Yeni yılda, yeni yüzyılda, yeni bin yılda hiçbir şey değişmeyecek. Doğum ve ölüm dışında. O da dünyadaki hayat bitince biter bir noktada, umarım kıyameti görmem. Ama kıyamet koparsa da şöyle güzel manzaralı bir yere çıkıp güneş gözlüklerinizi takıp izleyebilirsiniz. Gözlükler mi kayıp? Hay aksi...

Yeni yılda her şey daha kötüye de gitmeyecek ama iyiye de gitmeyecek. Çünkü yeni yılınız bugün de olabilir. Her gün yeni yıla girer gibi, her dakika nefes aldığınıza sevinir gibi davranabilirsiniz. Bu da bir olumlu yaklaşım, bakalım siz ne kadar olumlusunuz.

Daha çok çalışmak, daha fazla uğraşmak, yaptığınız işi daha iyi yapmak da bazen sizi iyi bir insan yapamayacak. Hep aynı döngünün içinde olacaksınız. Döngünüzü kafanızla mı kırsanız yoksa döngünüzün kalbini mi kırsanız orası size kalmış. Herkesi mutlu etmek mümkün olmadığı gibi herkesin de sizden memnun olması imkansız. Herkesten de mutlu olmayacaksınız, herkesin kusurlar, şımarıklıkları, tatsız halleri, sevimsizlikleri moralinizi bozmasın. Çünkü bozulacak bir şey yok. Moral denilen şey biraz ısırmış, dolapta duran çikolata gibi bir şey çünkü.

Yeni yıldan daha iyi hissettiren bir şey söyleyeyim. Genç arkadaş cenazesi. İşte orada hayata 'Ya biraz daha yaşayayım bari, insanları biraz daha seveyim, daha az üzeyim' diye düşünebilirsiniz ama o duygu da birkaç güne geçiyor. Her hafta bir cenaze ya da iki haftada bir cenazeye gitmek en iyisi. Ben kendimi bulmak için tanımadığım cenazelere katılıyorum. Sürekli üzüntü içindeki insanları görmek göreceli olarak hayata karşı daha anlayışlı ve az biraz daha umutlu yapıyor beni. En azından kendiniz olarak oradasınız, kendiniz olarak

varsınız ama yoksunuz. Kimse sizi tanımıyor, kimse ne olacağınızı bilmiyor, kimse de bir şey istemiyor sizden.

Yeni yıl gelirken yeni yıl alışverişlerinizi önceden yapın. Yılbaşı gecesi sadece bir sayı olacak. 00:00 ya da 11:11, bunlar hep sayı. Her sayı diğeri kadar nadir, her sayı diğeri kadar tek başına.

Hiçbir amacımız yok, yaptığınız hiçbir şey dünyayı daha iyi yapmayacak belki de ama buna inanabilmek bile bir umut veriyor bazen.

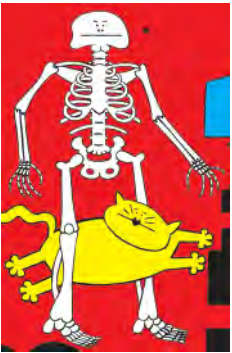
Suda yüzen balıkların ne kadarı daha siz onları gördükten sonra hayatta kalacak? Denizler ne kadar mavi, gökyüzü ne kadar gri olsa da hayat siz devam edene kadar devam edecek. O yüzden siz yeni yıla değil, kendinize yüklenin. Belki bir işe yarar.

Seneye görüşürüz.

Merhaba.

æ Kuzguncuk'tan selamlar. Biraz önce de bak ne biçim aydınlandım resmen, o oldu. Börekçide aydınlandım. Bir insan börekçide aydınlanır mı. Ben aydınlandım. Yemin ediyorum aydınlandım. Çok başka türlü aydınlandım. Heleler helesi. Zaten yazdan kalma bir gün, tam aydınlanmalık bir gün. Normalde artık börek olayından sıkıldım ben. Fakat yine de galiba en iyisi börek. Özellikle evden hiçbir şey yemeden çıkmış, bisikletinizle öyle gelmişseniz Kuzguncuk yanlarına. Bu arada ne sevildi be Kuzguncuk. Enerjisi güzel. Umarım bura da bozulmaz. Konumu da güzel. Zel. El. Lel. Bunları niçin yaptığımı hiç bilmiyorum ama yapmazsam da ben olamıyorum. Zel. El. Lel. Zelzele. Dedim börek alayım o zaman yine. Bir ara ıspanaklı böreğini çok severdim, sıkıldım demeyeyim de ara vermek iyidir. Su böreği var, o da fena değil ama yani ne bileyim, şıştik be. Şıştik aga. Yemin ediyorum şıştik. Neyse, yine de girdim içeriye, su böreği alacağım. Tam o an tepsiyle pideler geldi içeriden. En üstte de sucuklu kaşarlı pide. Bu bir işaret gibiydi. İstedğim üç şey bir aradaydı. Sucuk, kaşar ve ekmek. Isıcak. Bak sıcaık da demiyorum, ıscacık. Çünkü gerçekten ıscacık olunca o başka bir şey. Isıcaklığı da bilen bilir. Ağlatır insanı ıscacık. İçi neşeyle dolar o insanın, içi coşar. Sucuklu'yu görünce "hah" dedim "sucuklu, olay budur". Dedim ben sucuklu'yu alayım. Aceleci davranmam gerektiğini de hissediyordum, çünkü bir başkası da isteyebilirdi sucuklu'yu. Ah o zaman ben ne yapardım. Bu çileli başımı ben nerelere vurardım. Evet "vurardım". Bazen de "vurardım". Çünkü Türkçe böyle bir şey. Yani benim içimdeki Türkçe böyle bir şey. Benim içimde bir Türkçe var, o o kadar neşeli bir şey ki, ağlarsınız. Yalnız ben de her şeye ağlatıyorum, o oluyor. E ama öyle. İnsanın içinde neşe olacak neşe. Neşe'dir bizi bir başkasına sevdiren. Sen farkında değilsindir ama bu böyledir. Sevilen insan da her şeyi sever. Kediyi sever, kuşu sever, tüyü sever. Kedinin tüyle oynayıpı sever. İnsanın içi neşeli olacak. Geçenlerde Özlem'im harika bir laf söyledi. Yaşam bedel ödemektir dedi. Ağladım. Bedel öderken de neşe'yle başa çıkıyorsun işte. Neşe'n de olmasa iyice yandın. Dedim "sucuklu". Kaptım sucuklu'yu, çünkü önce ben söyledim çünkü, banane. Herkesin de gözü benim sucuklu'mdaydı zaten, sieee. Sucuklu'yu tepside aldım, tezgaha yatırdı börekçi. Ama nasıl da güzel yatırdı. "Doğrayayım mı" dedi. Dedim "yani dilimlerseniz iyi olur". Tasdik etmek manasında öyle dedim. "Dilimleyince dağılıyor yalnız" dedi. İşte ben o anda aydınlandım. Dilimlemek başka, doğramak başkaymış. Dilimlemek sağlı sollu girişmekmiş, doğramak dilimlemekmiş. Kafam karıştı şimdi bak. Neyse ya, ben zaten bu noktadan yola çıkıp başka bir şeyler anlatacaktım, başka bir şeyler anlattım. Ben yine amacıma ulaştım. Sizlere neşe anlattım. Az şey mi anlattım. "Haa tabii, doğrayın o zaman" dedim. Güzelece dilimledi. Aldım sucuklu'yu çıktım oradan. On metre ötedeki çay ocağına vardım. Bisikletimi ağaca dayadım, çay da söyledim. Sucuklu'yu dilim dilim gömerken çayımı yudum yudum aldım, ağladım.

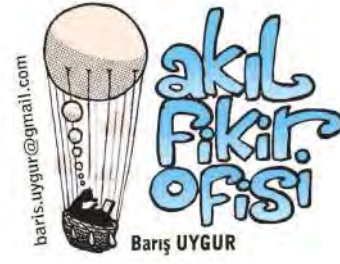
æ Netflix'e başlamış bir insanım. Çünkü ben her şeye tam zamanında başlarım. Sen buna geç kalmışın diyebilirsin, arayı nasıl kapatırım bilemezsin. Arayı kapatırım, tur da bindiririm. Arayı kapatmak amacıyla Narcos'a başlayayım dedim, Narcos'a başladım. İlk iki bölümü izledim, uyudum. Escobar bildim. Ertesi gece üçüncü bölümden devam ettim yine izlemeye. Üçüncü bölüm bitti, arkadaş diyorum ne ilginç dizi yapmışlar, ilk iki bölümdeki hiç kimse yok üçüncü bölümde. Olay örgüsü de farklı gibi. Dramatik yapı da değişik. Mekanlar da başka gibi. Diyorum süper girift dizi yapmışlar. Girift de neyse artık. Dördüncü bölümü de izledim. Yattım uyudum. Ertesi sabah kafama bir şeyler takıldı. Dedim ya, bir şeyler yanlış gidiyor galiba. Yanlış gidiyormuş çünkü gerçekten de bir şeyler. Escobar'lı Narcos dizisinin yanı sıra, bir de Narcos Mexico diye bir dizi varmış, ben onu izlemişim üçüncü bölümden itibaren. İnsan tabii bir işin acemisi olunca da hep böyle şeyler oluyor. Sonra kaldığım yerden normal Narcos'u izlemeye devam ettim, bu akşam ikinci sezonu bitiririm. O noktaya geldim. Normal Narcos bitince de Narcos Mexico'ya başlayacağım. O kadar izledim çünkü. Artık mecburum. İlk iki bölümü izledikten sonra beş'e atlayacağım. Hey yavrum hey.

æ Oğlumuz Hazar da cidden çok komik bir çocuk. Kafasını duvara çarpıyor mesela, duvarı şikayet ediyor bize. Eliyle duvarı gösteriyor. Yere düşüyor mesela, yeri şikayet ediyor. Yere de napacaksak artık. Bayağı, yerle konuşuyoruz. Bir daha öyle şeyler yapma bak sakın diyoruz yere. Yer bile olsa yere şiddet uygulamıyoruz. İşlerin şiddetle çözüldüğünü düşünmesini istemiyoruz. Yoksa ben o yer'in ağzını burnunu kırmasını çok iyi bilirim de neyse artık. Tövbe Allah'im ya.

æ Hoşça kal.

"İaheyya"
29 Aralık Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
"hey"
3 Ocak Perşembe / **BKM Mutfak Çarşısı** / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00

2019'u bırakın, 1919'a girelim

Önce hepimizin fikirlerinin çok kıymetli olduğuna inandırdılar bizi. Kimsenin hakkını yememek lâzım, ağzından çıkan her laf "Sen anlamazsın!" denilerek

susturulan, hiçbir fikrine değer verilmeyen bir nesil yetiştirdi çünkü bizi. Kendilerine yapılanın acısını bizden çıkartıp bize de aynı muameleyi yapmak yerine bizi tam tersi şekilde yetiştirmeye karar verdiler.

Dört bir yanımız yeni nesil eğitim yöntemleriyle doldu. Biraz geri çekilip baktığımız zaman, her biri davulla, zurnayla, illa ki satın alınmış üç beş gazetecinin goygoyu ve elbette uygun taksit seçenekleriyle sunulan bu yeni eğitim yöntemleri çatır çatır birbiriyle çelişiyordu ama ne gam. Aman onların yetiştirildiği gibi yetiştirilmeyelim diye her birimizi prenses, peri yerine koydular, her birimize dünyayı değiştirmeye aday öncü muamelesi yaptılar, bokumuzda boncuk, sümüğümüzde inci aradılar ve hatta buldular da.

Ayrıca teknoloji de bu goygoyu destekledi. Yavaş yavaş hem her fikrinin değerli olduğuna inanan hem de her istediği, üstelik anında yerine getirilmezse hayâl kırıklığına uğramaya hazır aceleci bir nesil olarak yetiştik. Doğduğumuzdan bu yana anne babamız, öğretmenlerimiz yetmedi ailemizin dostları bizi allamalara pullamalara doyamadılar.

Tabii böyle "seçilmiş kurtarıcı" gibi yetiştirilip, hayatın her alanında istediğine anında ya da anındayla yakın bir zamanda ve üstelik hemen hiçbir bedel ödmeden ulaşma ulaşma öyle bir hâle geldik ki kendisine bizim gibi şahane seçilmiş kurtarıcıların geldiği haber verilmemiş, bizim ne denli muhteşem şahsiyetler olduğumuzdan, her bir fikrimizin altın değerinde, her bir fikrimizin ayet hüviyetinde olduğundan haberi olmayan hayat her birimizi teker teker tokatlamaya başladığında apıştık kaldık. Daha önce hiç reddedilmemiş, reddedilmeye alışmamış bünyelerimiz sarsıldı, en ufak çabayla istediği her şeyi elde etmeye alışmış ruhlarımız istediklerimiz olmadıkça depresyona girdi. Normalde insanların uğruna onlarca yıl çalıştıkları, hayatlarını adadıkları şeyleri bile akşamdan sabaha, hadi o kadar da gaddarlık etmeyelim, bir iki hafta içinde elde etmek, gerçekleştirmek istedik. Bunun için gerekli olan şeyleri yapmaya, hayatlarımızı adamaya, oturup günlerimizi, yıllarımızı çalışmaya adamaya ise hiç niyetimiz yoktu elbette. Çünkü dedim ya, "seçilmiş kurtarıcılarıdır" biz, el üstünde tutularak büyümüş, en dandik, en saçmasapan, en dangalakça fikirlerine bile aferin almış, çalışmadan başarmış, durduk yerde elması kızarmış mal değneği gibi bir nesildik. O yüzden hayat bize tokat attıkça sersemledik, zaten pek akli başında değildik, iyice ortalıkta sersem skin mahsülü gibi gezmeye başladık.

Hayat bizim kaprislerimizi ipelemeyince kaprislerimizi iyice etrafa yaymaya başladık. Siparişi iki dakika geç getirince garsonu sulh hukuk mahkemesine vermeye kalkacak kadar ileri gitti memnuniyetsizliklerimiz. Memnuniyetsizliğimizi bütün dünyaya duyurma adına da elimizden geleni yaptık. İnternet siteleri, forumlar, değerlendirme siteleri izlediği filmler hakkında "Meh, hiç beğenmedim," yazıp geçen, gittiği barda asıldığı kız yüz vermeyince "Peh, ne biçim de yer," diye yorum bırakan, alışveriş sitesinden yaptığı sipariş iki gün gecikince Çarlık Rusyasının zulmü altında inleyen emekçi den daha da fazla öfkelenen dallamalara dönüştük.

Sizce de internette sipariş ettiğimiz limited edition lego setinin ya da yeni nesil bilgisayar diskinin iki üç gün gecikmesi karşısında açığa çıkan öfkemizin koskoca Fransız ihtilalinin, Ekim Devriminin öfkesine denk olması biraz saçma değil mi? Bence bunu düşünelim. 2019'da milenyıl değil de az biraz efendi olalım, milenyıllar, onların az öncesi az sonrası falan hep beraber bizi goygoyla şişirenlere kulak asmayı bırakıp yıl 1919'muş gibi düşünelim. En azından zihinlerde 2019 yerine 1919'a girelim yoksa cidden mal geldik mal gideceğiz.

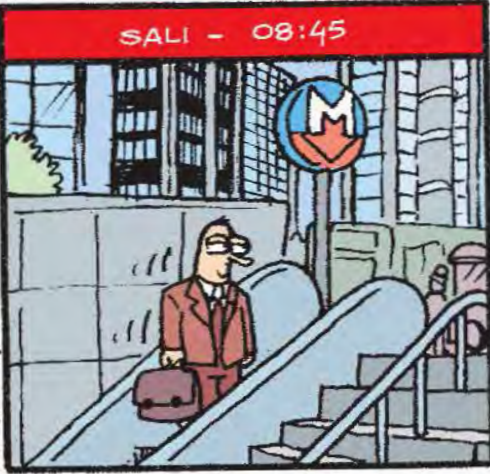
ve SİNEM

Kahvaltının mutlulukla alakasını göremiyor
1. Bölüm.

cihan kılıç

SALI - 08:45

Devam Edecek...

"bir leyla'ydım,
bin adem'den
nice mecnun yarattım."
Arife Kalender - Deli
Bal'dan

● Bu ülkede yalnız
kalmayacak tek insandır Metin
Akpınar. Hepimiz Zeki Alasya'yız!

● Kim bilir nasıl anlatılacak gelecek nesiller
bugünler? Dünyanın coğrafyasını değiştiren tarihini niye
değiştirmesin ki?

● Ayşe, tatilden sonra da Kıbrıs'ta kalmış olsa ya.
Şu ab vatandaş mesela...

● Niye milli bayramlarda değil de dini bayramlarda
harçlık verirler, halbuki paranın üstünde Mustafa
Kemal Atatürk var.

● Peki Piri Reis, genetik harita da öncü çizim
yapmış olsa ya, hakikaten alemin piri gibi...

● Niye bizim törelerimizde cinayet var da cankurtarma
teknikleri yok?

● 'Karşılıklı anlayış' lüks; anlayışlı taraf,
karşıdaki anlayışsız da anlar zaten...

● Hep aynı şeyleri şeyleri yapmaktan sıkılmakla,
hiç denemediğin şeyleri yapmaktan korkmak aranda

uyuyup uyanan adam. Edebiyat borçluysa, sana
borçlu...

● Papa, 42 yıldır bir
metafizik problemini çözmeye
çalışıyormuş...

● İnsanı çevresindeki kötüler
aziz yapar. Yoksa niye durduk
yerde aziz olunsun, iyi olmak
yetmeli...

● Karikatürün samimi
arkadaş olması, resmi
mesafeli tanıdık yapmaz!

● Paran varsa işten
kımlıdayamazsın, yoksa
durumsuzluktan...

● Turuncgilin küçükbaşına
mandalina, ecnebisine
greyfurt denir...

● Üç kişiyle dört kişi
arasındaki fark sanıldığından
fazladır, hatta kesin söylemek
gerekirse tam iki katıdır; ilişki
sayısı, üçten altıya çıkar...

● Şeftali suyu, sıvı battaniyedir...

● Bencil olmanın neresi kötü, hiç olmazsa bir insan
için pozitif duygular taşıyorum!

● Doğma büyüme Kievli'ye de
Trabzon güney.

● Hiç tiyatroya gitmediğini
söyleyenle, tiyatro kökenli oyuncuyu
daha çok önemseyen aynı insan...

● Çoban salatayı sonuna kadar
anlarım. Çoban kavurma, direkt
yetkiyi suistimal...

● Eh be TRT, "yasadışı terör
örgütü" nedir, adam terör yapmak
için Maliye Bakanlığı'ndan tescil
mi alacaktı?

● Peki Frankfurt Okulu'nun
kreş bölümünün başına Bayan
Rotenmayer getirilse?

● Hem 'keyif verici' diye kendi
isim veriyorsun, hem de sonra
o maddeyle mücadele ediyorsun,
kendi kendini 'keyif kaçırcı'
eyliyorsun...

● Yorgun boksör sarılır...

● Gülen Mona, ağlayan Lisa çıkmasın sakın

nihayetinde?

● Koşu parkurunda bu kadar koşmayıp yürüyüş
yapan başka bir kavim var mıdır?

● Ediz Hun'un gerçek hayatında sevdiği kız yüzünden
zengin baba evini terkedeceğine zerre ihtimal vermem,
veremem. Veremiyorum.

● Güneş doğmaktan sıkılmıyor da salaklıkta ısrarlı
insan, canı sıkkın uyanıyor...

● 'CEZA' ile 'DİSİPLİN'in aynı manaya çıktığı bir
başka eğitim sistemi, var mı peki?

● Dudukuşu, bildiğin papağan. Rahmetli Reşat
Ekrem Koçu yazmış: "Dudu (Tuti), papağan
soyundan türleri olan meşhur bir kuş ki, dili insan
dili gibi kalın olduğu için işittiği sesleri taklit eder,
hatta talim edilir ise lakırdı dahi söyler." Demek
ki haybeye de fısıldamıyormuş dudukuşu, bülbülün
ötüşünü sürklase etmesinden anlamalıydık...

● Keza, flamingo. Bildiğin allı turna. Flamingo'nun
"şeker, bal, kaymak" söylemesi bir garip. Sanki allı
turna söyleyince garip değil de! Gene de en fazla
hindistan cevizi söyler gibi flamingo...

● Huzur dolu olsun isterim 2019, hepinize mutlu
yıllar... Uykusuz Kumpanya, sahnelere çıkmaya
devam ediyor... 3 Ocak Perşembe, Kadıköy Bina...
10 Ocak, Asmalımescit Mask... Her ikisi de 20.30...

Mustafa Satıcı

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

HANI YOKTU?

Sırttaki sivilceyi bulan eli tanıyorum. Bu el, sırtın her yerine ulaşamaz ama kapsama alanı içinde oldukça maharetlidir. Bel tarafından uzatıldığında, kolun bükülme yeteneği sayesinde kürek kemiklerinin alt kenarına kadar ulaşır. Yukarıdan, boynun yanından uzatıldığında, kürek kemiğinin üst bölgesini

ve boyun bölgesine ait yaklaşık 7 omuru tarayabilir. Sivilcelerin el müdahalesi olmaksızın yaşayabildiği, gönüllü irrebildiği kör nokta ise, işte bu iki alanın tam ortasında kalır. Sırtında sivilce arayan şahsın kendi kendine yetemediği ve bir başkasını, "Şurda ne var bir baksana?" diyerek devreye soktuğu bu alanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Özellikle evliliklerde, çoğunlukla da kocalar bu alana bakmaya eşleri tarafından sık sık davet edilir. Birazdan, sosyal patolojide "AFZ" (Akne Free Zone) diye adlandırılan bu el değmemiş bakir coğrafyanın ne denli önemli olduğunu anlatan ve konuya fantastik açıdan yaklaşan kısa bir hikâye okuyacaksınız. Daha teorik bir yazı okumak isteyenler, bu konuda Pamukkale Tıp Dergisi'nin 2004 tarihli 7. sayında yayımladığım, "**Şiddetli Geçimsizlik Bağlamında AFZ'nin İlişkiler Üzerine Etkileri: Bir Olgu Sunumu**" başlıklı makalemi okuyabilirler.

Kadının eli tişörtünün boynundan içeri daldı. Ulaşmaya çalışıyor. Birazdan bel tarafından da girecek ve biraz çabaladıktan sonra kocasına seslenecek: "Şurda ne var bi baksana?" Yıllardır bu sırta bakıyor adam. Oturduğu yerden ayağa kalkıp karısının sırtına doğru ilerlerken, ömrü boyunca tek hastası olan bitik bir dermatoloğa benziyor. İki seçeneği var. İlki, "**Sivilce gibi bir şey**", ikincisi "**Yok bir şey**". Adam, genelde "sivilce gibi bir şey"i tercih ediyor. Gösterilen bölge çoğunlukla pırl pırl olsa da, "yok bir şey" demek kolay değil, daha doğrusu yorucu; çünkü yokluk, "nasıl yok, iyi bak" çağrısıyla yeni bir muayene seansını gerektiriyor. Sonuçta evlilik bir çeşit yoktan var etme sanatıdır. Bazı evlerde iletişim yoktur, coşku yoktur, kahkaha yoktur hatta bazen seks bile yoktur, ama evlilik vardır. Nereden

beslenir, nasıl devam eder bilinmez. Bu yüzden fırsatları kaçırmamak, bütün bu yokluk içinde eldeki "sivilce gibi bir şey" bile olsa evliliği beslemek gerekir. Sivilce, yeri geldiğinde başlı başına bir varoluş meselesidir.

Evliliklerinde sıkça yaşanan bir sahneydi bu. Kadın, sırtında kendi başına ulaşamadığı bölgelerden şüphelenerek sık sık adama danışıyordu. Kadının sırtı çok güzeldi aslında, ama bu sırtın ateşli bir sekse vesile olmak yerine, sivilceler için besiyeri olarak sunulması canını sıkıyordu adamın. Adam, sırta yaklaşıp gözlerini kıstı. Bölge temiz görünüyordu, ama işi uzatmak istemediğinden, gösterilen bölgeden yaklaşık on parmak aşağıda gördüğü bir sivilcenin verdiği esinle, "Sivilce gibi bir şey çıkmış," diyerek geleneği bozmadı. "Sivilce mi, emin misin?" diye sordu kadın. Yıllardır değişik

bir şeyler aradığı sırtında sonuç yine sivilce olunca biraz bozulmuştu. "Tabi canım sivilce işte," dedi adam. Kendinden emin görünüyordu. Ama bu sefer, konunun her zamanki gibi bir sonraki sivilce taramasına kadar kapanacağını sanmakla yanılıyordu.

Kadın, o gece ve ilerleyen günlerde aynı bölgeyi ısrarla göstermeye devam etti. "İyi bak!" diyordu gösterirken. Artık sırta bakma zahmetinde bile bulunmayan adam, "Sivilce büyümüş", "Bir şeyle mi kaşydın sen bunu?", "Dokunma dokunma" gibi cevaplarla karısının arkasından iş çevirmeye devam ediyordu. Bir hafta sonra, kadın elindeki reçeteyi sallayarak, "Bugün doktora gittim, bak bakalım sivilce miymiş..." diye karşıladı kocasını. Yüzünde, problemleri ciddiye alınmayanların gerçek bir hastalık sahibi oldukları ortaya çıktığında takındıkları o mağrur ifade vardı. "A-aa! Neymiş?" diye sordu adam. "Gül hastalığı,"

diye cevap verdi kadın, hastalığın isminin gerekli etkiyi sağlamayacağını düşündüğünden, "pityriasis rosea" diye ekledi. "Allah Allah sivilceydi o ya, hani bakiyim şuna," diyerek ilgi göstermeye çalıştı adam. Kadın, doktor tescilli sırtını gösterirken haklı bir gururla kafasını sallıyordu. Gerçekten de, dikkatli bakıldığında ufak bir kızarıklık görülebiliyordu. O akşam, "bakmak" konusunda başarısız olan adama yeni görevi tebliğ edildi: Sürmek.

Sabah akşam işaret parmağıyla lekeye merhem sürmeye başladı adam. Merhemin hayatlarına girmesiyle ilişkileri, "İyice sür", "Sürüyorum sürüyorum" – "Yedire yedire sür", "Tamam yediriyorum" – "İyice sürdün mü?", "Ya sürdüm işte, istiyorsan bir daha süreyim" gibi yeni diyaloglara sahne oldu. Garip olan, lekenin bunca yedirmeye rağmen bir türlü iyileşmemesiydi. Leke, merhemi yedikçe sanki gıdasını bulmuş gibi büyümeye devam ediyordu. Adam, parmağıyla merhem sürmüyor adeta lekeyi yayıyordu. Durumu karısına haber vermedi, hatta şüphelenmesin diye sürme alanını, büyüyen lekenin boyutlarında değil merhemi yedirmeye ilk başladığı günkü çapta tuttu. Büyüme karşısında telaşlansa da Gül hastalığının zararsız bir hastalık olmasıyla kendini avutuyordu. Lekenin tüm sırtı kapladığını gördüğü akşam, merhemi ilk günden beri bellediği ufak alana sürerken, "Neyse yarın da bir bakarım, olmadı açıklarım durumu, başka doktora gideriz," diye düşündü. Sabah gözünü açtığı anda, karşısında henüz uyanmamış karısının yüzünü gördü. Uykusu açılıp görüntü netleştikçe, karısının burnunun ucundaki yuvarlak beyaz alan hariç, tüm yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Gözlerinin önünde, burnun ucundaki beyaz alan yavaş yavaş küçülüyordu; daha doğrusu, bu beyaz alan küçülüyor, etrafını saran kırmızılık ilerleyerek onu yok ediyordu. Karısını tamamen ele geçiren Gül hastalığının son hamlesine şahit olmak biraz telaşlandırmıştı adamı. Ne yapacağını bilemeden karısına bakmaya devam etti. Kadın, uyandığında kendisini izleyen bu gözleri, "uyurken sevdiğini seyreden aşk dolu bir adam"ın gözleri sanarak, "Günaydın" dedi. Gülümseyerek, "Günaydın" diye karşılık verdi adam. Sevgi dolu bir sabaha uyandığını düşünen kadın öpmek için uzandığında, adam, tüm şehri ele geçiren bir hastalıktan geriye kalan son insan kadar tedirgindi. Kadın kalkıp banyoya gittikten kısa süre sonra büyük bir çığlık duyuldu. Adam, komodinin üzerinde duran merhemi alıp bütün tüpü avucuna sıkarak banyoya gitti.

Deniz Altınok 2018

Çarpışma İpek & Burak

yazan green oky

ABİ LÜTFEN SENE DE SANKİ ÇOK ACAIP Bİ ŞEY YAPIYOMUSUM GİBİ BAKMA ÖYLE YA İÇ İÇ ZEHİRLİYCEM SENİ MERAK ETME...

TEŞEKKÜR EDERİM.

OH BEE... NİHAyet DOĞRU DÜŞÜST TEPKİ VEREN Bİ İNSAN, GÖZLERİM DOLDU LAN...

NE BU? İT ÜZÜMÜ! HEHE... İÇ İÇ GÜZEL Bİ Şİİ!

G.TÜK YAPMANA GEREK YOK... MÜS Dİ Mİ İPEK' GİM... BAK SEN HAZİÇ HERKESE NE GÜZEL ANLAŞIYORUM...

HAHA KIZMA BE ŞAKA YAPIYO. RUM HEEY ?!

KIZDIN MI?

NEYSE İPEK BOĞAZLAMADAN KAÇI - YIM BEN... SAKIN YİNE ARAZI OLMAYIN HE, GELECEM BİRAZDAN...

YA PARÖN YANLIŞ BİŞEY YAPMADIM Dİ Mİ? ÖYLE BİRDEN LİZATIN - CA NE YAPACAĞIMI BİLEMEDİM...

SAGMALAMA ÇOK İYİDİN! NASI GİTTİ O ÖYLE HEMEN YA İNANAMIYO. RUM... BÖYLE Mİ DAVRANMAZ GEREKİYOR - MÜS ŞİMDİ BUNA...

SENİLE BÖYLE ÇIRKIN KONUŞMASI - NA İZİN VER. MEKELİSİN BENCE...

AMAN BOŞ VER.

...DUYUYORUM BİLE O SÖYLEDİKLERİNİ, AYRICA HAKLIDIR BELKİ, DİR DİR FAZLA KARŞIYORUM SANI. RUM İNSANLARIN İŞİNE. ADAM DAHA YANI - MIZA YANAS - MADAN SAKT - LADIM HEMEN KENDİMİ KOY. MAK İÇİN... NİYE Kİ YANI...

O ADAMA BÖYLE DAVRANI - LIR GÜNKÜ...

BİLMİYORUM... SU SİRALAR GEREKSİZ YERE FAZLA TEİRS DAVRANIYORUM İNSAN...HAZ

AA?!

...OZAN?!

HEHE... BİRAZ ÖNCE ÇOK ACAIP Bİ ELEKTRİKLENME OLDU ARAMIZDA AMA İPEK YANIMIZDA DİVE Bİ TEPKİ VERE - MEDİM KIZA...BİLNOSUN İŞTE İPEK' HALA KISKANİYO BENİ...ŞEY DİYCEM SENDE KALİYODU Dİ Mİ PİTİRCİK? Bİ GÜN İPEK YOKKEN...

TUĞRUL GİDER MİSİN BAŞIMAN LÜTFEN DUY - MUYORUM NE DEDİ - GİNİ...

HAYDA...YA DÜŞÜNSENE ARKA - NİYİNE SAKLADI MEME - LERİ...

ABİ SKTİRGİT MANNAK MİSİN SEN YA ?? RAHAT BIRAKIR MİSİN ARTIK İNSANLARI

OGOO ATAR! EN SEVDİĞİM... HANI DUYMU - DUN NE DEDİĞİM

SAKIN ŞAFAK'IN YANINA YAKLA - SİNAM DEĞME Bİ DAHA / SALAK MİSİN OĞLU!

ŞAFAK KİM MİNA KOYI...HAHA PİTİRCİK Mİ?

YAHU TAMAM AÇIKLAMANA GEREK YOK O KADAR ÖYLE DİYOSAN ÖYLEDİR...ŞAŞIRDIM SADECE SENİ BİRDEN KAR - ŞIMDA GÖRÜNCE...Nİ MADEM,PEKİTME İSTERSEN ARKADAŞINI...

HA YOK YA SORUN DİL O...İNAN BURDA OLDU - GÜNÜ BİLMİYODUM İPEK O KADAR SEVDEN SONRA Bİ DE SENİ TAKIP ETTİĞİMİ DÜŞÜN - MENİ HİÇ İSTEMEN,ARKADAŞIMIN ZORUY. LA GELDİM HATTA BURAYA...

YA TAMAM İNANDIM / ARKADA - ŞINI MI VARDI BUR - DA?

YOK. İSTANBUL'DAN ARKADAŞIMLA BİRLİKTE GELDİK BERLİN'E İKİ GÜN SONRA DÖNÜYO - RUZ...SEVGİLİ DİL BU ARADA

AY BANANE GANIM!

...YA ŞEY İNANILMAZ OLDU ASLINDA BENİM İÇİN BURDA KARŞI LASHAMIZ İKİ GÜN - DÜR NELE SAĞMALADIM BEN BÖYLE DİVE KAFAYI VİYO. RUM...HER ŞEY İÇİN NASI PİŞMANIM ANLATAMAM SANA... Bİ DAHA HİÇ RAHATSİZ ETMİY. CEM SENİ EMİN OLA BİLİRSİN...

YA DÜR İKİ SANIYE AYAK ÜSTÜ KARŞILAŞ - TIK NİYE ACIYO - SUN Kİ BU KONU - LARI ŞİMDİ...

B...BEN SADECE ÖZÜR DİLEMEK İSTİYORUM İPEK...

MAM GEREK BOŞ VER.

ÖZÜR NE AYRICA YA,BEN DE SENİ EVİMDEN KOYDUM O ZAMAN,BENİM DE Mİ DİLEMEK GEREKİY. YANİ ŞİMDİ.

BENCE İYİ Kİ KOYDUN...

YA BIRAKSANA KOLLUMU!!

PTUF PTUF!

LAN DÜR MİNA KOYIM AMMA VAYGARA YAP - TIN,HEEHEY!

DÜR Bİ DAKKA DÜR /DİN - LE Bİ ESPRİ ANLAYISIN YOK DİYE BEN MİYİM ABİ BUNUN BİÇİLSİ OHOO OOO/MAL YAA...

İPEK SÜ SALATI BAŞIMDAN AL ÇOK ÇOK KOTU OLACAK YOKSA ŞAFAK NERDE? YA GİDİ - YORUM BEN.

Devam edecek...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"...Gece bitti" de, unut her şeyi/ Unut bunu da gece bitince"

Rabindranath Tagore

Hiç kanat manat çırpmadan öylece, birer kağıt uçurtmaymışlar gibi hafifçe dönerek süzülen üç martı. Kıpırtısız. Boşlukta. Akşam oluyor. Önümdeki ekranda epey iriyarı iki Noel baba tekme tokat birbirlerine saldırıyor. (Tv'yi de laptop'tan izliyorum)Ukrayna'daymış olay. Müşteri senindi benimdi kışıması. Birlikte resim çekirmek isteyenlerden bir ücret alınıyormuş. Paylaşılmaayan küçük kız ağlıyor. İkibinondokuz'un ilk göz kırpsı. Hadi hayırlısı. Kimse ayıramıyor Noel babaları. Kırmızı kırmızı. Hava kararınca karşı uzak pencerelerin şimdiden süslenmiş noel çamlarının kırıprışan ışıkları. Görünür oluyor. Çeşit çeşit odalar.Aramızdaki koca çanak gibi boşluğa, epey mesafeye güvenip perde kullanıyorlar. Ben de aynı, kullanmıyorum perde. Evler çok uzak. Bir sürü hayat. Bir kadın gölgesi hayal meyal mutfağa geçiyor. Bir diğerinde masa başında belli belirsiz kıpırtılı gölgeler. Her evin farklı ışıkları. Buzlu floresan beyazı. Tv ekranlarında parıldayıp sönen, değişen renkler. Belleville'deki o ev geliyor aklıma. (Menilmontant'daki de aynıydı) İki en fakir mahallesi Paris'in. Eski Paris'in. İkisinde de oturmuşluğum var. Paris Komün'ü düşerken, en son bu iki en fakir semtte çarpışmalar hâlâ sürmüş. "Kanlı Hafta" denilen o son hafta. En son direnenler. Belleville'de. Ellerindeki nasırlara bakarak ayırıp ayırıp kurşuna dizmişler. Yakınlarındaki ünlü Pere Lachaise mezarlığının duvarı dibinde. O eski fakirliğin izleri hala duruyordu. (o semtte doğmuş Edith Piaf da) Şimdi nasıldır bilmiyorum, seksenlerin sonu bu benim dediğim. Dökük sıvalı, tuğlaları görünen cepheler. Paslı demirler. Fransız kara filmlerinden bildiğimiz siyah beyaz sokaklar. Çıplak dallar. Su birikintileri. Yağmur çiseliyor. Jean Gabin. Lino Ventura. Bazen de yakışıklı olanları; Alain Delon. Hüzünlü, melankolik iyi kalpli haydutlar. Eski püskü semt kahveleri, dalgın ihtiyarlar. Zenciler, Araplar, Çinliler. Kahvenin otomatik pikabında Charles Trenet: "Que reste-t-il de nos amours"/ "Ne kalır geriye, aşklardan" (dünyanın en güzel şarkılarından, Henri Salvador/Rosa Passos ikilisinden caz versiyonu benim en sevdiğim, meraklısı dinlemeli bence-Trenet'ten başlayarak onlarca farklı biçimi-) İşte şu uzak perdesiz pencerelerin hatırlattığı o ev. Belleville'de. Süslemeleri, oymaları, işlemeleri, sıvaları kırık dökük ama yine de görkemli o devasa koca bina. Yüksek tavanlı katlar, çık çık bitmez o koca ahşap merdivenler. "Art Nouveau" ferforjeler. Asansörsüz o ev. Her katta sıra sıra, tek tek, epey

küçükçe odalar. Herbirinde bir başka çeşit, hiç biri bir diğerine zerre benzemez bambaşka insanlar. Banyo tuvalet her katta ortak. Kapıdan kafanı çıkarıp bakıyorsun boşaldı mı. Tam karşımızda da aynısından, eski, çok katlı o apartmanlardan bir tane daha. Tıpkısı. Çok yakın. Hani burada, o görünmez olup evlere giren Binbirgece kahramanlarından falan söz ediyorum ya. X ışınlı gözleriyle duvar arkalarını gören Süperman. Aynısı. Yanyana, üstüste bir sürü ışıklı pencere. Hiçbirinde perde yok. Her pencerede bir başka hayat. Herbiri ışıklı bir minik tiyatro sahnesi gibi.

Paris Komünü 1871

Duvarsız ev içleri. Herkes tek yaşıyor. (dünyada en fazla yalnız yaşayan insan o şehirdeymiş) Kimse perde kullanmıyor. Umursamıyorlar. Küçük bir tek oda içine sıkıştırılmış hayatlar. Her şeyiyle. Başka türlü renkler, eşyalar, elbiseler. Posterler. Mutfak da ortada. Hiç kimse bir kapıdan

çıkıp kaybolmuyor. Hep orada. Bakıyorsun bir köşede yemek yapıyor. Bir çoğu yaşlı insanlar. Bütün gün don atlet oturup akşam yemeği yaklaşıırken birden

fırlayıp tıraş olan, hazırlanan o amca. (bir 65-70 i var) Koyu renk takım elbiseler kravatlar. Ütülü gömlekler. Dügüne gider gibi giyiniş kuşanış o minik, oyuncak gibi masaya oturuyor. Törensiz bir havada yemeğini yiyor. Yavaş yavaş. Mum falan da var, herşey var o masada. Kristal kadeh. Her akşam böyle. Disiplinine hayran olmuştum. Neredeyse yirmi saat falan uyuyan o depresif kız. Ufacık odada üç köpekle yaşayan o çok yaşlı teyze. Sürekli aynaya bakan o adam. Dans edenler, ağlayanlar. Dügün cenaze. Hepsi, herşey yanyana üstüste. Kutu kutu. Tek sahneye, tek kareye sığdırılmış. Hepsi aynı anda. Bir mucize.

Beni çıldırtmıştı. Aklım bir uçucu gaz'a kesip hızla

başımdan uçup gitti.

"Bir nevi röntgencilik sayılmaz mı aa niye baktın" diyen. Meslek icabı. Ben de, orada tam karşıda, kendi

penceremde oturmuş sürekli hikâyeler düşünüyordum. Perde arasından bakmadım. Benim de hayatım orta yerde açıktaydı. Orada bir dergide çizgi hikâyeler yapıyordum. O toplumun hikâyelerini, onlara. Hızla anlamaya çalışıyordum. Herşeyi. Bir çoğu için bir tür iletişim biçimi. Bakmak . Bakılmak. Yoksa durmazlar öyle. İstemeyen zaten perdesini sınıksı kapatıyor. Tırnağının ucunu göremezsin. Ben baktım. (doktora ayıp olmaz)

"Bilmezler yalnız yaşamayanlar" demişti, Orhan Veli, "İnsan nasıl konuşur kendisiyle;/ Nasıl koşar aynalara"

Jean Gabin 1904-1976

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu bir yeni yıl diliyorum...

ALTIN KALPLI SOM AĞIZLI ANNELERİMİZ...

DOĞA İÇİN ÇAL (İlk.)

ÇOCUKLAR !!! DOĞA İÇİN ÇAL OLMASI İÇİN FARKLI ŞEHİRLERDE OLMANIZ LAZIM. OYSA SİZ AYNI YERDE... SİNİZ ...BÖYLE DOĞA İÇİN ÇAL OLMAZ...

Mark kötu

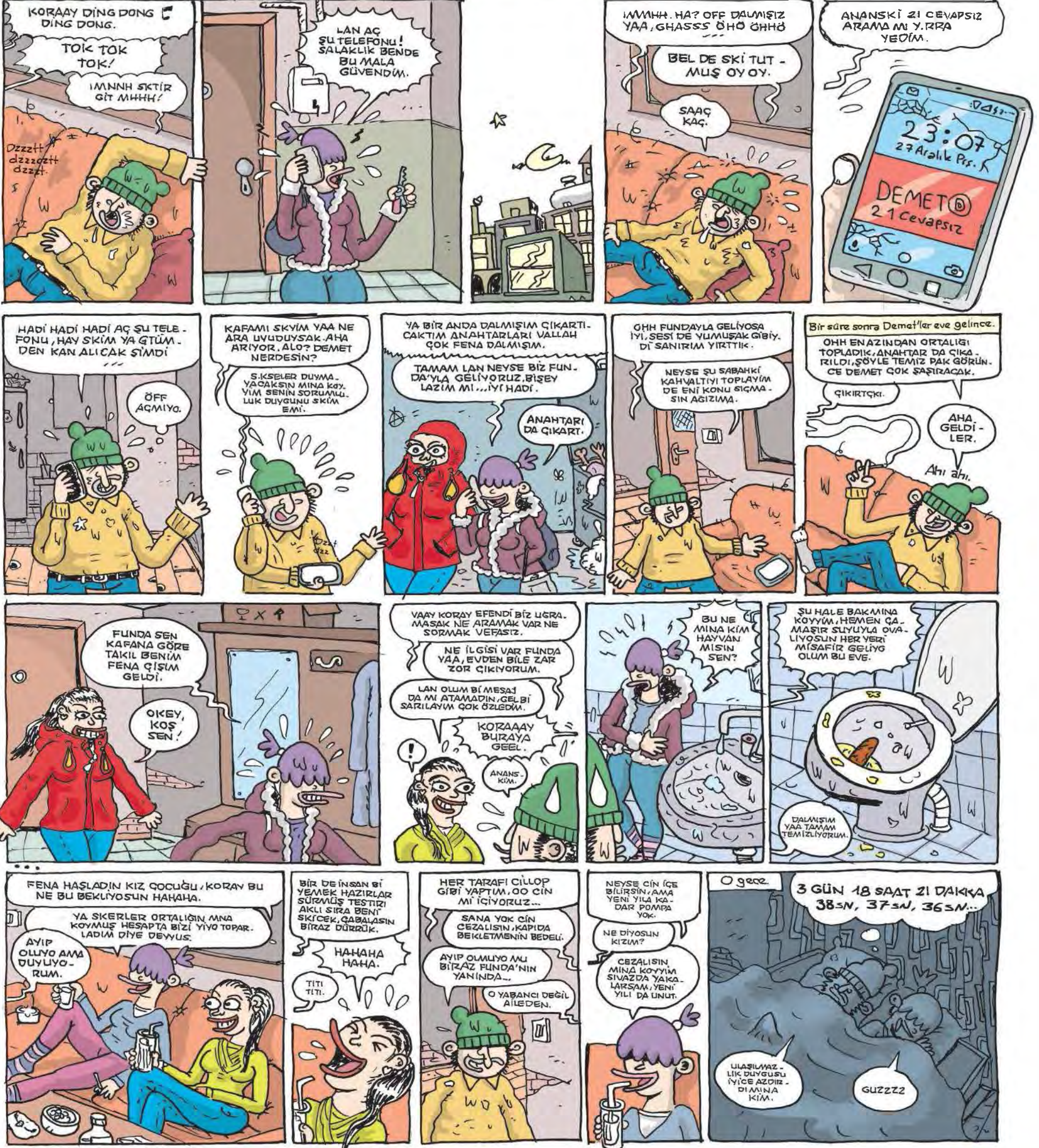

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Sorumluluk bilinci kaybı ve götürdükleri

Yeni yıl macerası Yeni yılda. 🌟

Başarılı Yöneticilerden
Hayatınızı Değiştirecek
Onbir Tavsiye: Bir
Projeyi Ne Zaman Terk
Edeceğinizi Bilin.

Sabahları zor uyanıyorum
demiş miydim? Geçtiğimiz
on sene içinde herhangi bir
şekilde bu konuya değinmiş
miydim? "Ben size askerliğimi

anlatmış mıydım çocuklar?" diye soran
üniversite hocası gibi hissediyorum bugün. Felsefeye giriş
hocamız iki üç haftada bir sorardı bu soruyu, suratında
sakat ceylan kıstırmış bir puma gülümsemesiyle. Antik
yunan felsefesinin üzüm yiyip birbirlerine "kanka şu
üzümü bi tatsana, normal mi bu üzümün tadı? Bana
bozuk gibi geldi... Olmamış mı
yoksa? Bi garip, ekşimiş gibi" diye
muhabbet açan filozoflarını mı
dinlemek daha kötü, yoksa felsefe
hocasının askerlikte sigarasızlıktan
bunalıp yerden topladığı sigara
izmaritlerini içmeye çalıştığı,
nedense aklında güzel bir askerlik
anısı olarak yer etmiş zamanları
tekrardan yaşamak mı? Ben genelde
o an geldiğinde izin isteyip tuvalete,
fayansları izlemeye gidiyordum.
Taşra üniversitesi olduğumuz için
tuvaletlerde her yer ve her şey bembeyaz fayansla
kaplıydı. Tuvalet fayansları ihalesini kazanan firma keşif
enasasında gelip kaba inşaat halindeki tuvaletlere bakmış

Binlerce gerçeklik arasından...

ve okulun rektörüne şöyle demişti: Siz ne görüyorsunuz
bilimiyorum... Belki tabi siz inşaatçı olmadığınız için
kaba inşaat ve ortalıkta sahipsiz ve dikine durdukları
için mezar taşlarına benzeyen alaturka
tuvaletler görüyorsunuz. Ama ben yirmi
yıldır bu işin içindeyim. Artık içinde
yaşadığımız gerçekliği olmuş ve olacak
olan bütün katmanlarıyla bir arada
görüyorum. Bana fayans döşenmiş bir
duvar gösterin; ben fayansın altındaki
sıvayı, onun altındaki su borularını,
onun altındaki inşaat demirlerini
görüyorum. Buradaki gibi bitmemiş
bir duvar gösterin; size ne gördüğümü
söyleyeyim: Sonsuz olasılıklar görüyorum.
Binlerce olası gerçeklik katman katman

önümüzde uzanıyor. Görülmeye değer
bir sahne bu. Bizim işimiz bu üst
üste binmiş, kuantum seviyesinde
aynı anda gerçekleşmekte olan
binlerce gerçeklikten en güzelini
seçip bu öğrenci tuvaletini gerçek
potansiyeline kavuşturmak. Bunu
da bu tuvaleti fayans döşeyerek
yapacağız. Fayans bu tuvaleti
gerçek kılacak. O yüzden dikkatli
seçmeliyiz... Çünkü gerçekliği örmek,
gerçekliği inşa etmek çevresindeki
bütün gerçeklikleri de etkiler. Bu
noktada size de büyük bir görev düşüyor rektör bey...
Zira fayans konusunda son sözü siz söyleyeceksiniz. Ne
diyorsunuz, nasıl yapalım?

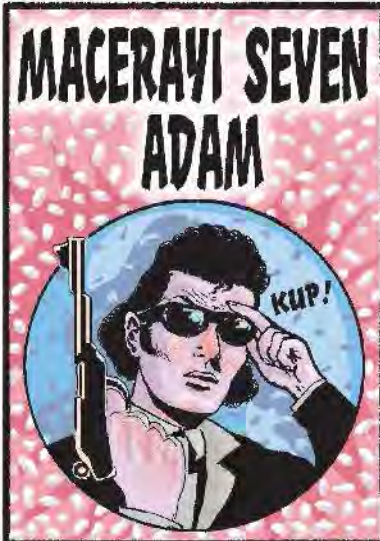
Kanlı Dikotomi

Rektör Bey etkilenmişti... Bir süre konuşmadan
sivasız duvarlara baktı. Neden sonra fayans ustasının
kulağına eğildi ve şöyle bağırdı: EN UCUZUNU! EN
UCUZUNDAN! DÜZ BEYAZ YAPIN!
BENLİK BİR ŞEY YOKSA BEN
ÇIKIYORUM!

Herkes kendince başa çıkma yöntemi
bulmuştu. Kızlardan biri uçlu kalemle
kendine zarar vermeye başladı,
yanımdaki çocuk dilini dişleri arasına
kıştırıp durmadan çok detaylı kaslı
ve kılıklı savaşçılar çiziyordu. "Ya"
dedim, "bunların hepsinin suratını aynı
yapma, bazılarını top sakal yap, saçını
kıvırcık falan yap, aklıma çok iyi bir
fikir geldi, onu yapabiliriz" dedim,

kabul etti. Kafamda şöyle bir şey vardı: Bu kaslı ve
onurlu savaşçılar antik Yunan filozofları olacaktı, karşıt
okullardan filozoflar birbirlerine kılıçla dalacaktı. Şişkin
kasları güneş yanığı teninin altında kıpır kıpır oynayan
Demokritos kendisini dövmeye gelen Eleali Zenon ve
öğrencilerine küçümseyen bir ifadeyle baktı, önce sağ,
sonra sol yumruğunu öptü ve şöyle dedi: Bunun adı
tez, diğerinin adı anti-tez. Sizlerle tanışmak için can
atıyorlar. Gelin bakalım, tartışalım...

Sonra fikri uygulamak için antik yunan filozoflarının ne
yaptıklarını, ne dediklerini öğrenmem gerektiğini fark
ettiğim için yapmaktan vazgeçtim. Zaten yanımda oturan
çocuk da kaslı adamdan sıkılıp dragon, ejderha, kanatlı
at falan çizmeye başladı. İyice garipleşmeye başlamadan
terk etik projeyi.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 26 ARALIK 2018 | Sayı: 591

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımesit Mah. Asmalımesit Sok. No: 29/4, Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL Yurtdışı: www.interdictum.de adresinde

IBAN Numaraları:

(Alıcı: Murekkep basını) TL TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

